

Анка разказва приказки на братчето и сестричето си.

Нощемъ.

Трепкатъ леко на небето
Свѣтлитъ звѣздички,
До едничка азъ ги виждамъ
Съ ясни си очички.

Мѣсеца нѣкъ кротко, тихо
Гледа отъ високо,
Свѣтлина си блѣдна, рѣдка
Прѣска на широко.

По кумини, стари гради
Грозно бухалъ буха
Кукумявки страшно крѣскатъ
Въ тишината глуха. . . .

София.

Теменужковъ.

емъ до брѣга. А за да не ни бъркатъ, азъ ей
а ще ги затворя въ каютата.

И той ги затворилъ. Като се смѣнявали на
милото единъ слѣдъ другъ, стариятъ матрозъ
ченикатъ управлявали кораба и надвечеръ влѣ-
н въ пристанището. Приближили се при дру-
гъ английски кораби, които стоели тука, запа-
ни отъ бурята. Сега вече не било опасно! . . .

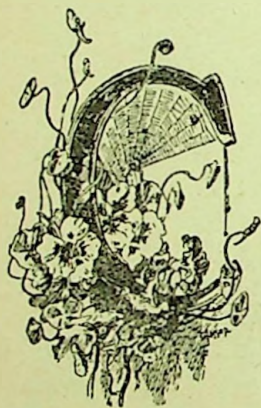
— *Егой, Егой,* — завикалъ ученикътъ съ сп-
енъ гласъ на помощника на капитанина. Слу-

спай! Доложи на командиря, че ние отървахме „Фраммъ“ отъ разбойниците и шестима французи сме взели въ плънъ! . . . Хайде пуснете командата да ги взематъ отъ мене! . . .

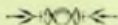
Слѣдъ половинъ часъ дошле английскитѣ войници на борта на „Фраммъ“. Смѣлиятъ ученикъ тръгналъ прѣдъ тѣхъ въ каютата, отворилъ вратата и викналъ на побѣденитѣ французи:

— Въ името на закона! Вие сте мои плънци и трѣбва да си прѣдадете на мене оружieto! . . .

Войниците ги вземали и откарали въ затвора. . . Този разказъ е истински. За него свидѣтельствува, въ своята история за английския флотъ, историка *Кампбелъ*.

Гр. Търново.

тарата българска столица, прѣди падането на България подъ властта на турцитѣ, е билъ градъ *Търново*. Тукъ сж царували мнозина български царе; тогава България е била силна и голѣма. Тукъ Асѣновци, Калоянъ и други царе, съ своитѣ юначни боляри и войводи, сж посрѣщани тържествено отъ народа, слѣдъ славнитѣ имъ побѣди надъ гърцитѣ и др. народи. Къмъ Търново сж биле обърнати погледитѣ на цѣлия български народъ. Тукъ българскето сърдце е

труптѣло най-силно; отъ тукъ българската слава се е разнасяла въ Тракия, Македония, Добруджа и Сърбия.

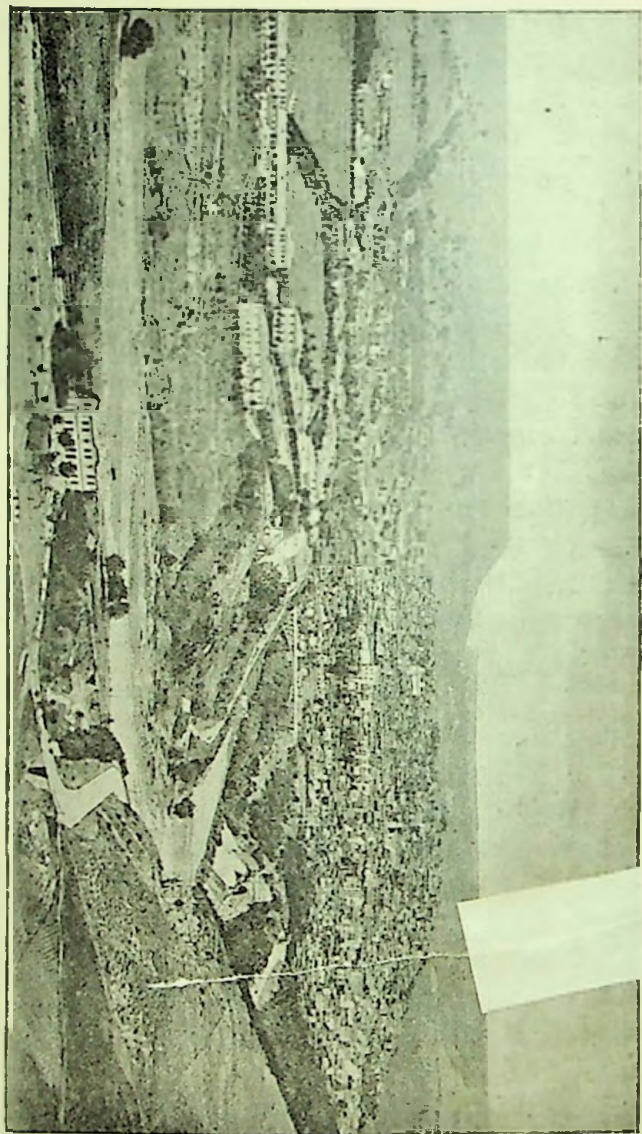
Търново се намира въ една малка живописна долина, заобиколена съ високи хълмове и стрѣмни скали. Тази долина има само два изхода — на сѣверъ и на югъ. На сѣверъ пътятъ минава покрай рѣката, прѣзъ единъ малкъ проходъ, нареченъ „*Дервентъ*“ и отива въ дунавската равнина. На югъ пътятъ сѣщо върви покрай рѣката прѣзъ единъ тѣсенъ проходъ, който се казва „*Устието*“. Той е на 10 минути далечъ отъ града.

Градътъ е разположенъ на южния склонъ на единъ хълмъ, нареченъ „*Карталъ баиръ*“, покрай рѣката *Янтра*, която тукъ лѣкатуши и прави нѣколко извивки. Тя образува единъ полуостровъ, на гърба на който се намира гѣсто обития градъ. Съ своитѣ чудни извивки, Янтра прави още по-красива тази хубава мѣстность.

На юго-изтокъ отъ града се намира „*Царювецъ*“ (Хисара). Това мѣсто е издигнато, доста голѣмо и сега е само развалини. Въ старо врѣме тука сж биле направени дворцитѣ на българскитѣ царе. Дворцитѣ сж биле голѣми и красиви.

Цѣлото това мѣсто наоколо е било заградено съ здрава стѣна, високи кули и голѣми входеве. „*Царювецъ*“ е било цѣла крѣпость. И сега още има останки отъ тази стѣна.

Прѣди освобождението „*Царювецъ*“ е билъ населенъ съ турци. Тукъ тѣ имали около сто къщи. Въ врѣме на войната тѣ се изселили, къщитѣ ги развалили и сега мѣстото е праздно. „*Царювецъ*“ сега е празенъ и се правятъ раз-

копки. Намѣрени сѣ много старини, които сѣ
отъ голѣма важность за нашата история. Отъ
палатитѣ на бѣлгарскитѣ царе не е останало ни-

що. Всичко било срутено и оничтожено отъ турцитѣ. Около сѣлата крѣпость сега е останала само една врата. прѣзъ която се е влизало въ градището.

На сѣверо-западъ отъ „Царювецъ“, задъ рѣката, се намира едно издигнато мѣсто, което отъ тритѣ страни е заградено отъ р. Янтра. Това мѣсто се казва „Трапезица“. Сжщо и „Трапезица“ е била заградена наоколо съ голѣми стѣни. Тукъ сж биле дворцитѣ на боляритѣ и войводитѣ, издигали се великолѣпни кули и хубави черкови. Сега при разкопкитѣ сж открити нѣколко черкови, въ които има запазени стари изображения и славянски надписи. Двѣ отъ тѣзи черкови сж доста голѣми. Едната е била „*Болярската*“, а другата — на патриархъ *Ефтимий*.

На юго изтокъ отъ „Царювецъ“ се намира кулата, въ която е билъ затворенъ латинскиятъ царь Балдуинъ.

Въ подножието на „Царювецъ“, покрай самата Янтра, е стария градъ. Сега се нарича *Асѣнова махла*. Тукъ се намира черковата „*Св. Димитрий*“, гдѣто сж биле провъзгласени Асѣнь и Петъръ за бѣлгарски царе. По пататъкъ е черковата „*Св. Четирсетъ Мжченици*“, построена отъ Асѣнь II, слѣдъ като е побѣдилъ Епирския царь *Киръ Годора*. при с. *Колкотница*. Надписътъ, върху една голѣма мряморна плоча и до сега е запазенъ.

Чудна гледка има Търново отъ къмъ югъ. Особено вечерно врѣме, ако сме при хубавия желѣзенъ мостъ, построенъ надъ Янтра. Прѣдъ насъ се открива красива панорама. Кжщитѣ, като че сж една върху друга, свѣтнали, сжщо както свѣщитѣ на единъ голѣмъ полулей.

На юго-истокъ отъ моста е мѣстността „Свѣта Гора“. Тази гора е най-хубавото мѣсто за разходка на търновци. Това е единъ малкъ хълмъ, обрастналъ съ доста гъсти джбови и други дървета.

Подъ самото Търново е направенъ тунелъ. Прѣзъ него минава желѣзницата, която иде отъ Русе. Тунелитъ сж два и желѣзницата излиза на югъ, на дѣския брѣгъ на рѣката, гдѣто е станцията.

Търново има около 13000 души жители. Населението му се занимава най-вече съ занаятчийство и търговия.

Градътъ има южно изложение и е доста чистъ. Въ врѣме на дъждъ всичко се измива и отива въ рѣката. Улицитъ сж тѣсни и послани съ камъне. По-широка е само главната улица.

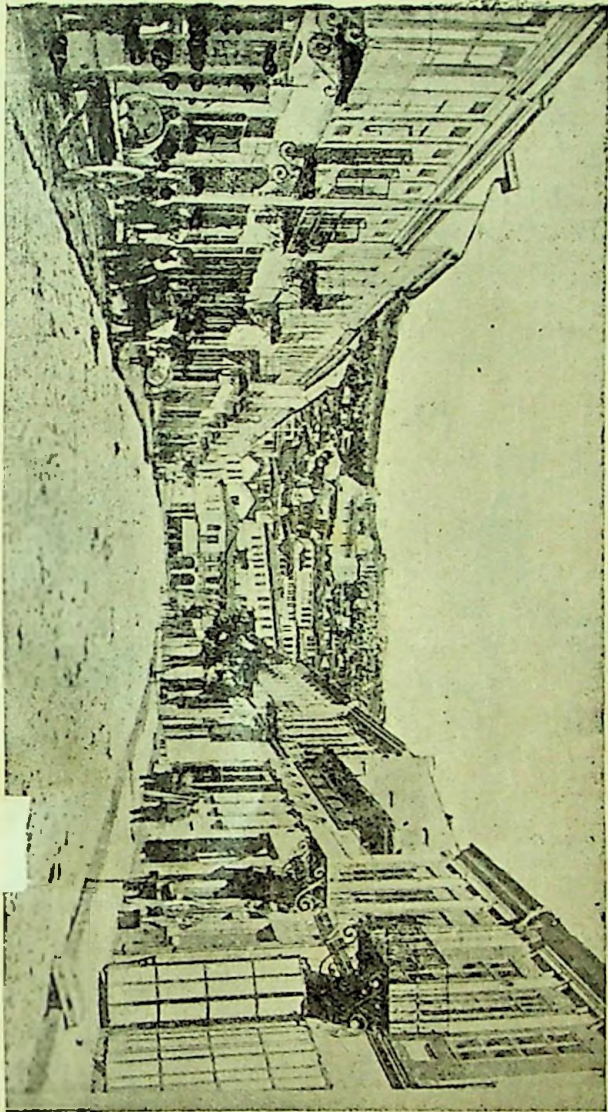
Въ сжщата тази улица се намира паметника, издигнатъ въ честь на избѣсенитъ възтаници прѣзъ 1876 год.

Повечето отъ къщитъ сж стари и вѣхти; но на много мѣста има построени и нови, хубави здания. Двороветъ на къщитъ сж малки.

Посрѣдъ Търново се издига едно доста голѣмо здание. Това е *правителствения домъ*. Зданието е правено отъ гурцитъ прѣди освобождението. Въ него се помѣщаватъ повечето отъ правителственитъ учреждения.

Хубаво е и зданието на читалището „Надежда“. То има единъ голѣмъ театраленъ салонъ, хубаво нареденъ и украсенъ.

Въ Търново има мъжка и дѣвическа гимназии и нѣколко основни училища.

Сега градътъ расте на западъ, отгорѣ надъ махалата „*Марино поле*“. Тамъ сж по-новитѣ и хубави къщи.

Търново заслужава всѣки да го види. Този кжтъ на нашето отечество, освѣнѣ че е хубавъ по своето мѣстоположение, но и забѣлѣжителенъ поради своето минало. А това наше минало е мило и блиско до сърдечето на всѣки бѣлгаринѣ.

1. Привързаностъ у птицитѣ. Въ *парижката* зоологическа градина, въ една клѣтка, имало двѣ женски врабчета и единъ папагалъ. Врабчетата биле донесени отъ островъ *Ява*.

Веднажъ папагалътъ се разсърдилъ на едното врабче и го нападналъ. Съ два силни удара той искубналъ отъ него нѣколко пера и му счунилъ едното краче.

Раненото врабче не могло да се одържи на прѣчкитѣ. То паднало на пода на клѣтката и треперало отъ болки и отъ уплаха.

Другото врабче, като видѣло това, искало да помогне на другарчето си. То започнало да хвърка изъ клѣтката, да събира перошинки, сламки и мѣхъ. Отъ тѣхъ го натъкмило легло и, като събрало всичкитѣ си сили, търколило върху леглото раненото врабче. Послѣ грижливо се завзело да го гледа и прислужва, като му давало храна и вода.

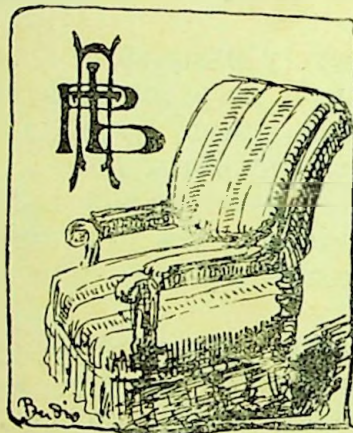
Прѣзъ нощта раненото птиче започнало да трепери още по вече. Здравото врабче разперило крилца и прибрало подъ себе си болното дру-

гарче, за да го стопли. Да стои така здравето
врабче, било много неудобно и уморително; но
то прѣстояло тъй цѣла нощъ и още три дена,
до като раненото птиче умрѣло.

Отъ смъртта на другарчето си, другото
врабче се много наскърбило. То прѣстанало да
яде, кацнало въ жгъла на клѣтката, загрижило
се и слѣдъ 24 часа умрѣло.

Р е б у с ъ .

1. Име на ученическа книга съмъ. Ако мах-
ните първитѣ ми двѣ букви, ще получите жен-
ско собствено име. Ако махните първитѣ ми три
букви, ще получите друго женско собствено име

Хр. Б. Бояджиевъ въ IV отд.

2. На коя цифра, като прибавитѣ една хо-
ризонтална чертица става на буква.

Люд. Вълчановъ — София,

Редактира: Н. Михалевъ.

а
 ф.
 М
 Георге
 Меске

Müller-Linole

ПРЪЗЪЗИМАТА.

Върка и Стефанка гледат измръзналата и гладна птица.

10525 1700

2
 1
 53
 30
 92
 27
 31
 46
 50
 40
 92
 57
 2
 73
 8
 11
 30
 23
 54
 37
 19

122
 2
 30
 66
 474
 35
 14
 41
 189
 52
 13
 35
 13
 15
 0
 150
 9
 30
 20
 20
 15
 26
 48

Просякъ.

Седи на моста клетки старецъ
Съсъ тѣжна гула на рѣка ;
Той движи лжкѣтъ върху нея,
Тя прѣска негова тѣга !

Очи той вечъ отдавна нѣма,
За него тѣмень този свѣтъ —
Щастливъ бѣ нѣвга и доволенъ
А днесъ отхвърленъ, мраченъ, клетъ !

Мина му младостѣта честита :
Едина кракъ му е строшенъ,
Снагата му на двѣ прѣвита,
Въвъ кървавъ потъ е цѣлъ облѣнъ!...

София.

Люб. Бобев ски.

— ❧ СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА ❧ —

Да пѣемъ, да се беселимъ.

(Народна пѣснь)

Чувайте, мили другари!
 Да пѣемъ, да се веселимъ
 На тая земя далечна,
 На тая пуста чужбина.
 И съ добро да се запомнимъ,
 И дружно да си припомнимъ
 За нашта земя хубава,
 За нашта мила родина:
 Чужда е земя, другари,
 Проклета още усилна,
 Катъ чужда майка мащиха,
 Нашта е земя, другари,
 Весела, драга, умилна,
 Катъ сѣща майка рождена.

11.
 105
 —
 815
 —

Ц. Калчевъ.